

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΜΕ ΤΟ "ΧΡΟΝΟ" ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΕ ΤΙΣ
"ΣΤΙΓΜΕΣ"

ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ ΤΩΝ "ΣΤΡΑΤΗΓΙΣΤΩΝ" ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΩΝ "ΤΑΚΤΙΚΙΣΤΩΝ"
ΟΙ "ΛΑΘΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ" ΔΕΝ ΔΙΟΡΘΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕ "ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ" ΩΡΑ
ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΙΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΝΑ ΑΝΤΙΔΡΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ
ΖΟΥΜΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΑΣΤΑΘΗ, ΤΟ ΔΙΑΚΥΒΕΥΜΑ ΕΙΝΑΙ Η
ΑΜΥΝΑ

ΣΤΟ ΕΞΗΣ Η ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΩΝ ΕΔ&ΣΑ ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΚΙΝΔΥΝΩΝ&ΠΡΟΚΛΗΣΕΩΝ

ΩΡΑ ΝΑ ΣΤΑΘΜΙΣΟΥΜΕ & ΙΕΡΑΡΧΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΜΑΣ ΣΚΟΠΟΥΣ
ΚΑΙ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΟΥΜΕ ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΒΑΘΟΥΣ ΜΕ
ΔΙΑΚΥΡΗΓΜΕΝΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ

"ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΤΥΧΟΥΜΕ ΤΟ ΣΤΟΧΟ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΤΟ ΣΚΟΠΟ" (Βίωμα
Αεροπόρων)

Κυπριακή Εισβολή - Ιστορικές Συζητήσεις

The White House, Washington, Tuesday, August 13, 1974, 09:00 a.m.

Kissinger:

«... For a few years ago, the Turkish tactics are right -grab what they want and then negotiate on the basis of possession. But if the Turks run loose on Cyprus, the Greeks could come unglued. We certainly do not want a war between the two, but if it come to that, Turkey is more important to us and they have a political structure which could produce Qadhafi .»

«... Για μερικά χρόνια πριν, οι Τουρκικές τακτικές είναι σωστές -- αρπάζουν αυτό που θέλουν και έπειτα διαπραγματεύονται επί τη βάση της κατοχής. Αλλά εάν οι Τούρκοι κινηθούν χαλαρά στην Κύπρο, οι Έλληνες θα μπορούσαν να αναστατωθούν. Εμείς βέβαια δεν θέλουμε έναν πόλεμο μεταξύ των δύο, αλλά εάν φθάσουμε σε αυτόν, η Τουρκία είναι πιο σημαντική για εμάς και αυτοί (Τούρκοι) έχουν μια πολιτική δομή η οποία μπορεί να αναδείξει Καντάφι.»

Kissinger:

«... Some of my colleges want to cut off assistance to Turkey - that would be a disaster. There is no American reason why the Turks should not have one-third of Cyprus. We will make a statement today that will get the New York Times off our back, but should not twist their arm...»

« ... Μερικοί από τους συναδέλφους μου θέλουν να κόψουν την βοήθεια στην Τουρκία — αυτό θα ήταν μία καταστροφή. Δεν υπάρχει Αμερικανικός λόγος γιατί οι Τούρκοι δεν θα έπρεπε να έχουν το ένα-τρίτο της Κύπρου. Θα κάνουμε μια δήλωση σήμερα, η οποία θα "βγάλει από την πλάτη μας" τους ΝΥΤ* αλλά δεν θα τους "στρίψουμε το χέρι".»

* Οι New York Times τότε επέκριναν την τουρκική εισβολή.

Τώρα που στις ημέρες μας έχει "αναδειχθεί" ο Πρόεδρος "Ερντογάν" (Προεδρική Δ.Τ.Τ. από 10.7.2018), ως ο εθνικός ηγέτης των απανταχού Τούρκων της καρδιάς και της "γαλάζιας πατρίδας" τους και ως ο εκλεγείς Αρχηγός των Αδελφών Μουσουλμάνων (* Salih Kallab, πρ. Υπουργός της Ιορδανίας, σε άρθρο του στην εφημερίδα Sarkul Avsat.

Τα μηνύματα των Συμμάχων και στις ημέρες μας προβληματίζουν:

«...λυπάμαι που το λέω, αλλά αν η Ελλάδα χρειαστεί τη στήριξη ΗΠΑ σε ένα θερμό επεισόδιο με Τουρκία, δεν νομίζω ότι θα την έχει από τον Πρόεδρο Τραμπ. Τα Υπουργεία Εξωτερικών και Άμυνας των ΗΠΑ ύα είναι πιο αξιόπιστοι συνομιλητές σε περίπτωση ανάγκης. Δεν μπορώ να φανταστώ ένα υποθετικό σενάριο έντασης όπου η Ελλάδα ύα είναι ο επιτιθέμενος».

Δήλωση πρώην πρέσβη των ΗΠΑ στη χώρα μας, Νίκολας Μπερνς, συνέδριο Delphi Forum & Καθημερινής (19.9.2019)

ΓΕΝΙΚΑ

Μετά το λήξη του "Ψυχρού Πολέμου"(1991), η Ανατολική Μεσόγειος και Μέση Ανατολή, έχουν γίνει και πάλι πεδία θερμών γεωπολιτικών-στρατιωτικών-οικονομικών ανταγωνισμών και αναμέτρησης των Μεγάλων Δυνάμεων, όχι πια ιδεολογικών, αλλά καθαρά ισχύος και διατήρησης της μεταξύ τους ισορροπίας, όπως στις αρχές του 20ου αιώνα. Η κατάληξή τους, πολλά τα δεινά τότε για την Ελλάδα(Μικρασιατική Καταστροφή) και την Κύπρο (από τον Οθωμανικό ζυγό στο Βρετανικό αποικισμό). Ζούμε και πάλι τον «Ηγεμόνα» του Μακιαβέλι όπου γράφει «Ένα κυρίαρχο κράτος, για να υπάρξει, χρειάζεται στρατό και συμμάχους». Η Τουρκία εκμεταλλεόμενη το νέο αυτό περιβάλλον ανταγωνισμών έχει επαναφέρει από νωρίς στο προσκήνιο και σε πλήρη εξέλιξη, το όραμα ανασύστασης της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, όπως αναπτύσσεται στο βιβλίο «Στρατηγικό Βάθος» του Αχμέτ Νταβούτογλου. Σε πρόσφατη προκλητική δήλωσή του από το προεδρικό μέγαρο, ο Ερντογάν αναφέρει: «η ασφάλεια της Τουρκίας ξεκινά πέραν των συνόρων της» (ΑΠΕ-ΜΠΕ, 9.1.2020)

Για να υλοποιήσει το όραμά της αυτό η Τουρκία χρησιμοποιεί πάγια τη "γλώσσα" της Επιθετικής Διπλωματίας-Coercive Diplomacy* γνωστή και ως Στρατιωτικοποίηση Διπλωματίας ή Στρατηγική Εξαναγκασμού, η οποία στοχεύει στην εγγύηση των θεμιτών&ζωτικών συμφερόντων της στο Αιγαίο (Συμφωνία Μαδρίτης 1997) ή/και στην επιτυχή κατάληξη κάποιων από τους μείζονες πολιτικούς στόχους (τουρκικός όρκος 1920), σε Θράκη και Αιγαίο.

* Coercive diplomacy or "forceful Persuasion" : Is the "attempt to get a target, a state, a group (or groups) within a state, or a non-state actor- to change its objectionable behavior through either the threat to use force or the actual use of limited force". This term also refers to "diplomacy presupposing the use or threatened use of military force to achieve political objectives".

Η περιορισμένη "χειρουργική" χρήση αφών με "Υπερπτήσεις μεμονωμένων ή μικρών σχηματισμών τουρκικών μαχητικών" (use of limited force) προβάλλοντας την ισχύ της πάνω από τα νησιά ΛΕΣΒΟ, ΧΙΟ, ΣΑΜΟ και ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ-ΚΑΣΤΕΛΟΡΙΖΟ, και την περιοχή ΕΒΡΟΥ, και η απόπειρα βίαιης εισόδου "μεταναστών" στον Έβρο και στα υπόψη νησιά, ακολουθούμενες με καταγγελίες της Ελλάδας, ότι παραβιάζει το Διεθνές Δίκαιο, το καθεστώς αποστρατιωτικοποίησης (Συνθήκες Λοζάνης 1923,

Παρισίων 1947) και ανθρωπίνων δικαιωμάτων (ΟΗΕ, ΕΕ-Δουβλίνου), αποσκοπούν ακριβώς στον στρατιωτικό εξαναγκασμό προς απόσυρση των Ελληνικών Δυνάμεων από τα υπόψη ελληνικά νησιά.

Ενδέχεται ωστόσο, οι επιθετικές αυτές ενέργειες να κλιμακωθούν περαιτέρω σε εφαρμογή επιθετικών Σχεδίων (Βαριοπούλα?, Αεροναυτικού Suga?) (use of military force) με ταυτόχρονη μαζική είσοδο "μεταναστών" ως "υβριδική απειλή" για τον παράνομο εποικισμό Θράκης και Ελληνικών νησιών Ανατολικού Αιγαίου, ώστε να επιτύχει μείζονες πολιτικούς στόχους της.

Σε κάθε περίπτωση η Τουρκία του Ερντογάν θα συνεχίσει προκαλώντας τις Ελληνικές ΕΔ & ΣΑ σε Έβρο, Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο, σε όλο το μήκος των συνόρων μας αναμένοντας το δικό μας 'λάθος' να εξελιχθεί σε θερμό επεισόδιο ελπίζοντας σε δική του νίκη.

>>Ως προς αυτό, μετά το τελευταίο σημείο της δήλωσης του κ. Μπερνς επιτρέψτε να συνεχίσω με την σκέψη «...Δεν μπορώ να φανταστώ ένα υποθετικό σενάριο έντασης όπου η Ελλάδα θα είναι ο επιτιθέμενος.... διότι αυτό θα ήταν 'λάθος', κάτι που η Τουρκία περιμένει απεγνωσμένα να εκμεταλλευθεί, ως δικό σας 'λάθος'!».

Η Τουρκία του Ερντογάν δεν έχει καταφέρει μέχρι σήμερα να αναστατωθούμε [could come unglued) και να χάσουμε την ψυχραιμία μας, ώστε να κάνουμε το "λάθος". Χάρη στον καλό σχεδιασμό, τον επαγγελματισμό, τα σωστά αντανakλαστικά, την αυταπάρνηση και το υψηλό ηθικό του προσωπικού, όπως συνέβη με την πρώτη "νίκη" μας στον Έβρο, αλλά και με τις συχνές όχι λίγες απόπειρες των τουρκικών μαχητικών να προκαλέσουν αεροπορικό ατύχημα.

Αυτό όμως που ζούμε είναι μόνο η αρχή, το λάθος μας θα ήταν να αρκεσθούμε στην αντίδρασή μας σε τακτικό-επιχειρησιακό επίπεδο στα σύνορα. Το μεγάλο ερώτημα είναι, μέχρι ποιο σημείο θα κλιμακώσει την κατάσταση η Τουρκία.

ΣΥΜΜΑΧΟΙ

Η Δυτική κοινή γνώμη, των περισσότερων σε Ευρώπη και Αμερική, αναγνωρίζει την τεράστια γεωπολιτική σημασία της Ελλάδας για τα εθνικά τους συμφέροντα και θεωρεί τους Έλληνες μοναδικούς, μέρος του αξιακού τους συστήματος, βασισμένου στον Ελληνικό πολιτισμό. Γνωρίζουν όμως και ότι η Ελλάδα από την Επανάσταση του 1821, είχε πάντοτε έναν "ξένον παράγοντα" στο εσωτερικό της, ο οποίος συμμετείχε ενεργά με ιδρύματα και θεσμούς, αλλά, έστω αν δεν το "δεχόμαστε"!, και ως μέρος της πολιτικής της εξέλιξης και ύπαρξης στο πέρασμα των χρόνων. Είναι σημαντικό για αυτούς να γνωρίζουν με ποιους έχουν να κάνουν, ότι η πολιτική και στρατιωτική ηγεσία μας έχει την εμπιστοσύνη και στήριξη του Ελληνικού λαού και είναι ικανή να εξασφαλίζει τη σταθερότητα και ειρήνη στην περιοχή.

Ωστόσο, η Ιστορία διδάσκει, κάποιοι από εμάς το έχουν βιώσει, ότι οι Σύμμαχοι και Εταίροι μας στο NATO και ΕΕ ακολουθούν μία γενικότερη στρατηγική προσέγγιση (Grand Strategy) για την ικανοποίηση των συμφερόντων τους στην ευρύτερη περιοχή της ΝΑ Ευρώπης και Μέσης Ανατολής.

Συντάσσουν και αναπτύσσουν Ολοκληρωμένα Γενικά Σχέδια Λύσεων και Δράσεων (Action Plans), βάσει συνειδητών πλήρως προειλημμένων αποφάσεων ως προς το τι εξυπηρετεί καλύτερα τα άμεσα και μακροπρόθεσμα συμφέροντά τους και όχι βάσει

μικρών κατά περίπτωση αποφάσεων, σε όλα τα συναφή μεγάλα Ζητήματα της περιοχής. Για την πρόληψη κρίσεων τάσσονται, ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα, υπέρ των διμερών/πολυμερών προσεγγίσεων βάσει κανόνων κοινών συμφερόντων. Έτσι στις τουρκικές προκλήσεις, τηρούν κατ' αρχήν πολιτική "ίσων αποστάσεων", διπλωματικά "επιφανιόμενης αποστασιοποίησης, hands-off approach", με συστάσεις προς την Ελλάδα "αποκλιμάκωσης ενδεχόμενης Ελληνο-Τουρκικής αντιπαράθεσης", σε κάθε πρόκληση της Τουρκίας σε Θράκη, Αιγαίο, Αν. Μεσόγειο, στο Κυπριακό Ζήτημα κ.α. Συνεπώς, η ένταση των εκάστοτε τουρκικών προκλήσεων είτε δεν βλάπτουν είτε εντάσσονται και εξυπηρετούν τον γενικό σχεδιασμό τους.

Στο Κυπριακό το 1974, δύο Αμερικανικά Σχέδια Λύσης «Acheson» (Γενεύη 5.7.1964), το 2ο ίσως καλύτερο από το 1ο για την ελληνική πλευρά, αλλά και τα δύο προέβλεπαν εξ αρχής μία «ξεκάθαρη, clean-cut» συνειδητή απόφαση-λύση, τη Διχοτόμηση της Κύπρου (εσωτερική ανταλλαγή -μετακίνηση πληθυσμών ακόμη και σε Θράκη-νησιά Αιγαίου έναντι πιθανής Ενώσεως με την Ελλάδα) και παράλληλη ΝΑΤΟποίηση της Κύπρου (de facto ή/και de jure).

Έτσι οι ΗΠΑ και ΜΒ, 10 ακριβώς χρόνια μετά την αποτυχία (if the Turks run loose on Cyprus) της 1ης εισβολής (20-22.7.1974), δεν απέτρεψαν τις Τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις να πραγματοποιήσουν και τη 2η στρατιωτική εισβολή τους "ΑΤΤΙΛΑΣ 2" (14-16.8.74), διασφαλίζοντας την κατοχή του 38% του Κυπριακού εδάφους, κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου και των αποφάσεων κατάπαυσης του πυρός του ΣΑ ΟΗΕ, και να πλήξουν στρατιωτικά α) την Ελλάδα, επί κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητας από 24.7.74, του Κων. Καραμανλή, χώρα μέλος του ΝΑΤΟ και πιστό σύμμαχό τους (ΗΠΑ, ΜΒ) στον Α'ΠΠ&Β'ΠΠ και β) την Κύπρο με νόμιμη κυβέρνηση, βάσει του Κυπριακού Συντάγματος, του Αναπληρωτή Προέδρου Γλαύκου Κληρίδη (συμμετέχοντα και στις διαπραγματεύσεις της Γενεύης, 25.7-13.8.1974), μέχρι την επιστροφή του Μακαρίου.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Μπορεί η Ελλάδα για τους Αμερικανούς να εξακολουθεί να είναι λιγότερο σημαντική από την Τουρκία, στρατηγικά και γεωγραφικά. Η Τουρκία ήταν και είναι πάντοτε περισσότερο απαραίτητη για τα ζωτικά τους συμφέροντα, λόγω των Στενών και της στρατηγικής θέσης της έναντι Ρωσίας και Μέσης Ανατολής. Για να την διατηρήσουν με το μέρος τους δεν θα δίσταζαν να ζητήσουν την υποστήριξη-θυσία! των συμμάχων τους, ακόμη και από την Ελλάδα, μετά τη διμερή Αμυντική Συμφωνία ΗΠΑ-Ελλάδας (23.12.2019), αφού ήδη έχουν διασφαλίσει στρατηγικά προνομιακές Στρατιωτικές-Ναυτικές-Αεροπορικές Βάσεις και σημεία στην επικράτειά της.

Ωστόσο, η Τουρκία του Ερντογάν φαίνεται στις ημέρες μας να προβληματίζει σοβαρά, με τα φιλόδοξα σχέδιά του, τα πολλά μέτωπα που έχει ανοίξει (Συρία, Λιβύη, Κατάρ, Σουδάν κ.α.) και το διπλό "παιχνίδι" του με τη Ρωσία (S400, Συρία, Λιβύη). Όσο ο Ερντογάν δεν συμβιβάζεται και δεν συντάσσεται ανοικτά με τα σχέδια των ΗΠΑ αλλά και ΕΕ (Γαλλία, Ιταλία, κ.ά.) στη Μέση Ανατολή και Ανατολική Μεσόγειο, φαίνεται οι ΗΠΑ να προτιμούν την Ελλάδα για συγκεκριμένες ρυθμίσεις (π.χ. αγωγός φ/α East Med) και αυτό να εκνευρίζει τον Ερντογάν.

Επιτίθεται ανοικτά στην Ελλάδα, σε Θράκη, Αιγαίο υπό την ανοχή ΝΑΤΟ-ΗΠΑ-ΡΩΣΙΑΣ, ελπίζοντας να υποκύψει στις πιέσεις του, ώστε να οδηγηθούμε σε διαπραγματεύσεις, χωρίς σε πρώτη φάση κάποια αφορμή -τύπου Ιμίων-, αλλά που

ενδέχεται να ανοίξουν τη Συμφωνία Μαδρίτης (8.7.1997) και θα οδηγήσουν σε μία νέα Συμφωνία αποκλιμάκωσης της πρόσφατης έντασης στο Αιγαίο.

Σε άλλη περίπτωση, διασφαλίζοντας! ο Ερντογάν ότι αυτό θα εξυπηρετούσε σε στρατηγικό επίπεδο τα ευρύτερα γεωπολιτικά συμφέροντα και σχέδια ΗΠΑ-ΕΕ, ίσως να επιχειρήσει να εισβάλει σε Ελληνικό έδαφος (Θράκη, Αιγαίο, Αν. Μεσόγειο-Καστελόριζο) επικαλούμενος το Διεθνές Δίκαιο, όπως στην Κύπρο το 1974. Ενδέχεται όμως να αποδειχθεί και "παγίδα" το εγχείρημά του αυτό για την, ίσως και επιδιωκόμενη από τη Δύση, "ανατροπή" του από την εξουσία. Θα έχουν όμως δημιουργηθεί για την Ελλάδα μετά ταύτα, τελεσμένα σε βάρος της και προϋποθέσεις μακρών και ατελείωτων διαπραγματεύσεων (grab and negotiate), με μία νέα ηγεσία της Τουρκίας, όπως στο Κυπριακό Ζήτημα.

Δεν πρέπει να κρυβόμαστε, ότι η Τουρκία όλα αυτά τα χρόνια έχει κερδίσει σε βάρος μας την έμμεση αναγνώριση, την ανοχή και την μη ανάμειξη των Δυτικών εταίρων μας στο NATO, ΕΕ και ΟΗΕ, στις εκάστοτε διεκδικήσεις της. Εκμεταλλευόμενη τη στάση τους αυτή, διατηρεί ενεργές ή κλιμακώνει τις ήδη προβεβλημένες διεκδικήσεις με επιμονή και συστηματικότητα, ώστε να εγγραφούν στη συνείδηση του διεθνούς συστήματος ως υπαρκτή διαφορά προς επίλυση μέσω συμβιβασμού. Συμμετέχει, διεκδικεί, και διαπραγματεύεται συνεχώς σε διμερές-πολυμερές επίπεδο με τους συμμάχους-εταίρους μας και όχι μόνο, επιχειρώντας να συνδυάσει ή και ταυτίσει τους εθνικούς στόχους της σε βάρος της Ελλάδας με τη δική τους πολιτική.

Εκμεταλλεύεται τις διεθνείς συγκυρίες, την πανδημία κορωνοϊού (COVID-19), τις περιφερειακές αστάθειες και συγκρούσεις συμφερόντων, εργαλειοποιεί διπλωματικά και σκληρά, οργανώνοντας βίαιη είσοδο "μεταναστών" σε Έβρο και Ελληνικά νησιά Ανατολικού Αιγαίου. Με τις προκλητικές ενέργειές της η Τουρκία επιχειρεί να προκαλέσει σύγχυση στα διεθνή κέντρα λήψης αποφάσεων (NATO, ΕΕ, ΟΗΕ), ώστε να επιτύχει τους στόχους της. Ακολουθεί πιστά τον στρατηγικό σχεδιασμό της, όντας απολύτως προβλέψιμη. Την πολιτική της αυτή ενισχύει μάλιστα το τελευταίο διάστημα με έναν ακήρυχτο "πόλεμο χαρτών" και "εκδόσεις βιβλίων" προβάλλοντας τις προκλητικές διεκδικήσεις της περί "γαλάζιας πατρίδας".

Σε περίπτωση προβληματικών-μη αρεστών για αυτήν εξελίξεων, συνεχίζει την πάγια πολιτική και συνήθη πρακτική της: συνέχεια των συγκρούσεων, εκμετάλλευση λαθών του αντιπάλου, μη εφαρμογή των συμφωνηθέντων αγνοώντας επιδεικτικά ακόμη και ψηφίσματα του ΣΑ ΟΗΕ και διεθνείς Συμφωνίες, και εφόσον αυτό την εξυπηρετεί, μετακινεί πληθυσμούς για την ανατροπή των κοινωνικών συσχετισμών υπέρ της στην διεκδικούμενη περιοχή.

Με την πρόσφατη κλιμάκωση των προκλήσεών της, κατά της Ελληνικής κυριαρχίας και Ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων στη Θράκη/Έβρο, στο Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο, η Άγκυρα την τελευταία τουλάχιστον 10ετία, εντείνοντας τις προσπάθειές της σε όλα τα επίπεδα πολιτικά-διπλωματικά-στρατιωτικά, έχει προβεί στις ακόλουθες ενέργειες:

α) οργάνωση βίαιης εισόδου ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ στον Έβρο και στα νησιά ΛΕΣΒΟ, ΧΙΟ, ΣΑΜΟ,

β) συνέχιση παραβάσεων ΕΧ και παραβιάσεων ΕΕΧ. Κλιμάκωση με παραβίαση Ελληνικής Κυριαρχίας με ΥΠΕΡΠΤΗΣΕΙΣ τουρκικών μαχητικών αφών στον ΕΕΧ, για πρώτη φορά από το 1974, πάνω από κατοικημένο έδαφος αδιαμφισβήτητης ελληνικής κυριαρχίας, στον ΕΒΡΟ και νήσους ΛΕΣΒΟ, ΧΙΟ, ΣΑΜΟ, ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΑ-ΚΑΣΤΕΛΟΡΙΖΟ, κατά παράβαση της Συνθήκης Λοζάνης 1923 (παρ.2, άρθρου 13, "Αντιστοίχως, η Οθωμανική Κυβέρνησις θα απαγορεύση εις την στρατιωτικήν αεροπλοΐαν αυτής να υπερίπταται των ρηθισίων νήσων"),

γ) με παραβιάσεις των Ελληνικών Χωρικών Υδάτων εντός 6νμ και απόπειρα εμβολισμού σκαφών μας στο Αν. Αιγαίο,

δ) μονομερή κατάθεση γραπτώς το 2011 στον ΟΗΕ και ΕΕ, συντεταγμένων οριοθέτησης ΑΟΖ, κατά παράβαση της Σύμβασης Διεθνούς Δικαίου της Θαλάσσης (UNCLOS), με τις οποίες διχοτομεί την Ανατολική Μεσόγειο ως νέος θαλάσσιος Αττίλας,

ε) εκχώρηση αδειών από το Νοέμβριο 2012, έρευνας-εκμετάλλευσης στην τουρκική εταιρεία πετρελαίου ΤΡΑΟ και εκτέλεση γεωτρήσεων με δικά της σκάφη στην Αν. Μεσόγειο, οι οποίες περιλαμβάνουν μεγάλα τμήματα της Ελληνικής ΑΟΖ Ανατολικά Ρόδου, Καρπάθου, Κρήτης, ολόκληρη αυτήν Νότια του Καστελόριζου και της ΑΟΖ Κύπρου δυτικά της νήσου,

στ) κατάθεση το 2019 στον ΟΗΕ του άκυρου Τουρκο-Λιβυκού(GNA) Μνημονίου συνεννόησης (27.11.2019), με συντεταγμένες οριοθέτησης των συνόρων(boundaries) της ΑΟΖ και Υφαλοκρηπίδας στην Ανατολική Μεσόγειο, αγνοώντας τα κυριαρχικά δικαιώματα Ελλάδας και Κύπρου βάση της Σύμβασης του Διεθνούς Δ.τ.Θ.(UNCLOS). Ωστόσο, εκτιμώντας την πολιτική της Τουρκίας, είναι δύσκολο να πιστέψει κανείς ότι η προωθημένη αυτή κίνηση συμφερόντων της στη γεωπολιτική σκακιέρα της περιοχής, έγινε χωρίς προηγουμένως να έχει εξασφαλίσει έστω την ανοχή των ΗΠΑ, ΡΩΣΙΑΣ, ΕΕ(Γερμανίας, Γαλλίας), Μ.Βρετανίας. (Ο ΟΗΕ έσπευσε να αποδεχθεί το άκυρο μνημόνιο, ως επίσημο έγγραφο στις βάσεις δεδομένων, ενώ αυτό επηρεάζει τα δικαιώματα τρίτων χωρών και αναμένεται τον Ιούνιο η ανάρτηση των συντεταγμένων, στην ιστοσελίδα του Τμήματος Ωκεάνιων Υποθέσεων&Δικαίου της Θάλασσας (DOALOS), ενώ μόλις που δέχθηκε την επίσημη ελληνική διαμαρτυρία, (19.2.2020, A/74/710-S/2020/129, προς ΣΑ&ΓΣ ΟΗΕ).

Είναι φανερό πλέον ότι σκοπός της Τουρκίας είναι να επικρατήσει στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο, επιδιώκοντας ταυτόχρονα την αποκατάσταση των σχέσεων της με Ισραήλ και Αίγυπτο, και κυκλωτικά στο Νότια, την επέκταση των συμφερόντων της στις ακτές της Βορείου Αφρικής και ο έλεγχος της Λιβύης, χώρα με πλούσια κοιτάσματα πετρελαίου, φυσικού αερίου και χρυσού, την συνδέει όμως και με το Σουδάν, χώρα στρατηγικού ενδιαφέροντος της Τουρκίας. Οι κινήσεις αυτές "φωτογραφίζουν" με σαφήνεια, πάνω από μισό αιώνα, τους πάγιους στρατηγικούς στόχους της Τουρκίας σε βάρος της κυριαρχίας και κυριαρχικών δικαιωμάτων Ελλάδας και Κύπρου, οι οποίοι έχουν αποτυπωθεί και σε επιχειρησιακούς σχεδιασμούς:

α) ανάπτυξη ζώνης ασφαλείας μέχρι το μέσον του Αιγαίου, προωθώντας μεθοδικά τις από το 1974 Διχοτομικές λύσεις της, εκτεινόμενη νοτίως Κρήτης και Κύπρου, διεκδικώντας σε αυτήν 1) χωρικά ύδατα-εθνικό εναέριο χώρο στα 6νμ από 10νμ, 2)

έρευνα-διάσωση(SAR), αεροπορική -θαλάσσια διάσωση (ASR), και 3) μεγάλα τμήματα των ΑΟΖ-Υφαλοκρηπίδας Ελλάδας-Κύπρου του ΔτΘ (UNCLOS) στο Αιγαίο και Αν. Μεσόγειο "γαλάζια πατρίδα".

β) έλεγχο από την Τουρκία του καθεστώτος ελληνικής κυριαρχίας στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και το Καστελόριζο, εμμένοντας στην αποστρατιωτικοποίησή τους (Συνθήκες Λοζάνης 1923 και Παρισίων 1947), τελευταία επεκτάθηκαν και στην αμφισβήτηση ως προς το νομικό καθεστώς νησιωτικών σχηματισμών-βραχονησίδων. Έλεγχο ο οποίος θα εγγυάται την ασφάλεια της περιβάλλουσας ζώνης (επιαναφορά της Συμφωνίας Μαδρίτης 1997? ή νέα Ε-Τ Συμφωνία Εγγυήσεως?), καθιστώντας τα Ελληνικά νησιά περικλειστα στην τουρκική Υφαλοκρηπίδα/ΑΟΖ και απομονωμένα γεωστρατηγικά,

γ) περιορισμό της Ελληνικής κυριαρχίας με ειδικό καθεστώς στη Θράκη, ειδική αναφορά στον τουρκικό εθνικό όρκο (Το καθεστώς της περιοχής της Δυτικής Θράκης θα καθοριστεί με την ψήφο των κατοίκων της) και επέκταση των συμφερόντων της επίσης κυκλωτικά στο Βορά μας αναπτύσσοντας Στρατιωτική συνεργασία με την ΔΒΜ και την Αλβανία.

δ) έλεγχο ολόκληρης της Κύπρου, διάλυση της Κυπριακής Δημοκρατίας και αντικατάστασή της με ένα καθεστώς πολιτικά και στρατιωτικά υποτελές στην Τουρκία.

Αυτοί είναι οι Στρατηγικοί Στόχοι της Τουρκίας του Ερντογάν, για τους οποίους

επιχειρούν να προσεταιριστούν τους συμμάχους και εταίρους μας στο "δίκαιο" των διεκδικήσεών τους.

«Η Τουρκία για θέματα ελληνοτουρκικού ενδιαφέροντος, αλλά και ευρύτερης εξωτερικής πολιτικής, πρέπει να επιζητεί τη δυνατότητα επέμβασης εντός ενός νομικού πλαισίου. Εντυπωσιακό παράδειγμα αυτού είναι το ότι η επέμβαση στην Κύπρο κατέστη δυνατόν να νομιμοποιηθεί, μέσα από αυτή την πρακτική» (βιβλίο Αχμέτ Νταβούτογλου «Στρατηγικό Βάθος»)

Από την πρόσφατη κλιμάκωση των τουρκικών προκλήσεων προκύπτει ότι η Κύρια Προσπάθεια της Άγκυρας είναι να εξαναγκάσει στρατιωτικά την Ελλάδα να αποσύρει τις στρατιωτικές δυνάμεις, σε ένα καθεστώς πλήρους "Αποστρατιωτικοποίησης των Ελληνικών Νήσων του Αιγαίου" καταγγέλλοντας την Ελλάδα σε ΟΗΕ, ΕΕ ότι παραβιάζει τη Συνθήκη της Λοζάνης.

Επιχειρεί δηλαδή να επιτύχει ταυτόχρονη αμφισβήτηση καθεστώτος σε Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο με το Καστελόριζο, κορυφαίο στόχο της στο μαλακό υπογάστριο της Τουρκίας, σε περίπτωση ελληνοτουρκικής κρίσης.

ΕΛΛΑΔΑ

Η θέση της Ελλάδας και της Κύπρου για τον Δυτικό κόσμο μετά το τέλος του "Ψυχρού Πολέμου" έχει αποκτήσει τεράστια σημασία. Αποτελούν δύο από τους σημαντικότερους γεωστρατηγικούς κόμβους της ζώνης Rimland που περιβάλλει την Ευρασία, μια γέφυρα μεταξύ της Ανατολής και της Δύσης. Η θέση των δύο χωρών αναβαθμίζεται συνεχώς αφενός λόγω της διαφαινόμενης απομάκρυνσης της Τουρκίας από τη Δύση και αφετέρου εξαιτίας των ενεργειακών εξελίξεων στην Ανατολική Μεσόγειο. Η εσωτερική αυτή "λίμνη" του γεωσυστήματος Ευρασίας-Αφρικής, πλούσια σε κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου θα συνεχίσει να αποτελεί το "μήλο της έριδος" για πολλά χρόνια ακόμη, είτε με θερμό είτε με ψυχρό κλίμα.

Όλα αυτά τα χρόνια αντιμετωπίσαμε όμως ως Χώρα (πολιτική-οικονομική-διπλωματική-στρατιωτική ηγεσία) τις τουρκικές ενέργειες ως μεμονωμένες προκλήσεις, ως στιγμές μικρών και μεγάλων εντάσεων. Αφήσαμε το "Στρατηγικό Χρόνο" στην Τουρκία, όσον χρειάζεται για να αναπτύσσει την αμυντική της βιομηχανία, να εξοπλίζεται και να σχεδιάζει σε βάθος 10ετιών τη δημιουργία προϋποθέσεων προβολής της πολεμικής της υπεροχής.

Ήδη πριν από το τέλος του "Ψυχρού Πολέμου" και μέχρι σήμερα βήμα-βήμα, αποκομίζει μικρότερα ή μεγαλύτερα κέρδη σε βάρος των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων σε ευαίσθητες περιοχές μας:

[Κύπρος, Αιγαίο/Πρωτόκολλο Βέρνης-1976/υφαλοκρηπίδα-χωρικά ύδατα-εναέριος χώρος, Αιγαίο/επιαναφορά το 1987 του Πρωτοκόλλου Βέρνης-1976/αμοιβαίο πάγωμα ερευνών, Ίμια-1996/Συμφωνία Μαδρίτης-1997/θεμιτά&ζωτικά συμφέροντα Τουρκίας στο Αιγαίο/γκρίζες ζώνες(τουρκικός ισχυρισμός), "Πόλεμος" Γεωτρήσεων Ανατολικής Μεσογείου/διχοτόμηση de facto ΑΟΖ Κυπριακής Δημοκρατίας, υπό την ανοχή ΗΠΑ, ΕΕ, Ισραήλ, Αιγύπτου, Ρωσίας, ΟΗΕ και Ελλάδας?, >Μνημόνιο Τουρκίας-Λιβύης(6ΝΛ)/κατάθεση στον ΟΗΕ], προωθώντας μεθοδικά τους μακροπρόθεσμους στρατηγικούς στόχους της.

"Ήμουν νιός και γέρασα". Οι μεγάλες και σε βάθος επιστημονικές και πολλές φορές δημόσιες αναλύσεις και διαπιστώσεις μας, πείθοντας ίσως μόνο τον εαυτό μας!, πότε

για την τόσο "ΙΚΑΝΗ" για τα συμφέροντά της ή/και πότε για την "ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ" εναντίον μας ΤΟΥΡΚΙΑ, με κάποια ελάχιστα συμπεράσματα κάθε φορά λίγο πριν το τέλος για το δια ταύτα ή με προτάσεις σε σοβαρά ζητήματα αλλά σε "ώτα μη ακουόντων" πολλές φορές, έχουν εξαντλήσει το χρόνο τους.

Η αντιμετώπιση σε Τακτικό επίπεδο των Τουρκικών μεθοδεύσεων και προκλήσεων ως η μόνη αποτελεσματική αντίδρασή μας στις προκλήσεις τους στο Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο, με τις καθημερινές αναχαιτίσεις-εμπλοκές και συνεχή ετοιμότητα της Πολεμικής Αεροπορίας και των άλλων Κλάδων ΕΔ&ΣΑ, στον αγώνα αυτό, δεν φαίνεται από τα γεγονότα ότι αντισταθμίζουν τον κίνδυνο. Δεν απωθήθηκαν ούτε μειώθηκαν οι προκλήσεις τους, αντιθέτως κλιμακώθηκαν: >παραβάσεις ΕΧ/ΕΙΡ, >παραβιάσεις ΕΕΧ (6-10νμ), >μόνιμη σε ετήσια βάση ή/και προσωρινή, δέσμευση περιοχών πτήσεων για ασκήσεις χωρίς έγκριση στο ελληνικό ΕΙΡ, >παράνομες υπερπτήσεις, σταδιακά μικρονήσων, κατοικημένων νήσων, κυρίων εδαφών μας, >σε μεγάλα και μικρά ύψη, >με μη οπλισμένα ή/και οπλισμένα αεροσκάφη. Δεν αρκούν πλέον τα μηνύματα αποφασιστικότητάς μας, ότι "Τα τουρκικά αεροσκάφη αναγνωρίστηκαν και αναχαιτίστηκαν από αντίστοιχα ελληνικά μαχητικά, και σημειώθηκαν Χ εμπλοκές, σύμφωνα με τους διεθνείς κανόνες, κατά πάγια τακτική".

Πάνω από μισό αιώνα τώρα (8 Νοε. 1967, πρώτη παράβαση με "είσοδο" τουρκικών μαχητικών αφών στον ΕΕΧ Αιγαίου), οι Έλληνες Αεροπόροι σε 24ωρη βάση δίχως Σ-Κ, στον αέρα και στο έδαφος, δίνουν το αίμα τους και τη ψυχή τους --200 αεροπόροι πεσόντες εν ώρα καθήκοντος από τότε έως σήμερα--, και θα συνεχίσουν δίνοντας την πρέπουσα απάντηση στην άλλη πλευρά τιμώντας το Όπλο και τον Όρκο τους προς την Πατρίδα. Το ΓΕΕΘΑ ενημερώνει καθημερινά αρμοδίως με παραστάσεις του και προβάλλοντας τις Τουρκικές προκλήσεις προς το ΝΑΤΟ, ΕΕ και ΟΗΕ, αλλά εκ μέρους τους πέραν τούτου ΟΥΔΕΝ, εκτός κάποιων συστάσεων για ψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση, ακόμη και όταν αυτές οι προκλήσεις ήταν ακραία επικίνδυνες και μοιραίες.

Η Τουρκία, ακόμη και αν αποτυγχάνει, όπως Απέτυχε στον Εβρο, θα προχωρά κάθε φορά στην επόμενη κίνησή της. Θα αντλεί πολύτιμα διδάγματα και κάποια στιγμή θα επέμβει για να επιβάλει τη θέλησή της. Με άλλα λόγια, τα περιθώρια έχουν στενέψει, δεν υπάρχει πεδίο συνεννόησης, παρά μόνο προσχηματικό. Θα πρέπει να αρθρούμε στο ύψος των περιστάσεων ως ισότιμοι σε περίπτωση διαπραγματεύσεων.

Ανάπτυξη Εθνικής Στρατηγικής Βάθους

Τα σημεία των καιρών έχουν κάνει την εμφάνισή τους εδώ και χρόνια και μας προειδοποιούν για επερχόμενες αλλαγές. Οφείλουμε να αναλάβουμε την πρωτοβουλία να αλλάξουμε τους κανόνες του παιχνιδιού.

>> «Η εθνική στρατηγική θα πρέπει να έχει ως πυρήνα το αξίωμα ότι οι γεωπολιτικές παράμετροι και τα εθνικά συμφέροντα καθορίζουν την εξωτερική πολιτική ... Η εθνική στρατηγική δεν είναι ούτε "δεξιά", ούτε "αριστερή", ούτε "εθνικιστική", ούτε "διεθνιστική", είναι τα πάντα ανάλογα με τις επιταγές της συγκεκριμένης κατάστασης. Αλίμονο στη χώρα και την πολιτική της ηγεσία, αν ερμηνεύει τη συγκεκριμένη κατάσταση με βάση "δεξιές" ή "αριστερές" προτιμήσεις, αντί να προσαρμόζει τις προτιμήσεις στην κατά το δυνατόν ψυχρή ερμηνεία της συγκεκριμένης κατάστασης. Κάθε εθνική στρατηγική εφόσον περιορίζεται στο σχεδιασμό των εκάστοτε επιθυμητών εξελίξεων είναι καταδικασμένη σε μονομέρεια και δυσκαμψία, δηλαδή σε

εθνικό αδιέξοδο» (Παν. Κονδύλης, "Ιδεολογίες και Εθνική Στρατηγική" 1998, Το Βήμα).

Το μεγάλο ζητούμενο είναι η ανάπτυξη μιας σύγχρονης και αποτελεσματικής Εθνικής Στρατηγικής σε βάθος χρόνου, όχι μόνον ως προς τις ελληνοτουρκικές σχέσεις αλλά και τις ευρύτερες γεωπολιτικές. Εκτιμώ ότι η χώρα μας θα πρέπει να εντείνει τις προσπάθειές της σε πολιτικό, διπλωματικό και στρατιωτικό επίπεδο, προς τις εξής τρεις λογικές κατευθύνσεις:

1. Να δημιουργήσει έναν επίσημο νέο Εθνικό Θεσμό, διακομματικό, για την ανάπτυξη Εθνικής Στρατηγικής Βάθους και Στρατηγικής Εθνικής Ασφάλειας, στον οποίο να ενταχθεί και η Κύπρος, αναβιώνοντας το Δόγμα ΕΑΧ Ελλάδας-Κύπρου. Έναν θεσμό διαχείρισης εθνικής στρατηγικής, ώστε οι ενέργειες σε όλους τους πολιτικούς-κοινωνικούς τομείς (οικονομίας, εξωτερικών σχέσεων, άμυνας-ασφάλειας, παιδείας, τεχνολογίας, ενέργειας, πολιτισμού, κοινωνικής οργάνωσης, δικαιοσύνης) να είναι ενταγμένες σε μία κοινή εθνοκεντρική στρατηγική με γεωπολιτικές παραμέτρους(ανάπτυξη διμερών/πολυμερών σχέσεων και συνεργασιών).

«Μία πανεθνική Στρατηγική του Ελληνισμού για την αντιμετώπιση της τουρκικής επεκτατικότητας» (Στρατηγός Μανούσος Παραγιουδάκης, Επιτ. Α/ΓΕΕΘΑ, "Η Κύπρος κινδυνεύει", άρθρο 21.1.2020, Militaire News).

2. Στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής και διπλωματίας επί των ελληνοτουρκικών, θα πρέπει να συσταθεί μία αναβαθμισμένη μόνιμη ομάδα ειδικών (task force), η οποία να επεξεργάζεται τα στοιχεία από τις παράνομες ενέργειες και προκλήσεις της Τουρκίας, τις σχετικές αποφάσεις διεθνών οργάνων(ΟΗΕ, ΕΕ, κ.ά.) και δηλώσεις χωρών, να "διαβάζει" την πολιτική της και εξετάζει τη νομική πτυχή τους, για μελλοντική αξιοποίηση. Να προετοιμάζει τα αναγκαία διπλωματικά "όπλα" για την ισότιμη συμμετοχή μας σε ενδεχόμενες συνομιλίες-διαπραγματεύσεις, προς αντιμετώπιση των μονομερών και αδιέξοδων πολιτικών της Τουρκίας.

3. Να επενδύσει άμεσα στην Αμυντική θωράκιση της χώρας, αυξάνοντας το συντομότερο την στρατιωτική ισχύ των Ενόπλων Δυνάμεων ΣΞ, ΠΝ και ΠΑ, τη διαθεσιμότητα και επιχειρησιακή ικανότητα των οπλικών συστημάτων και μέσων, καλύπτοντας και τις κρίσιμες ελλείψεις τους. Παράλληλα να αυξήσει και ενισχύσει την διαθεσιμότητα, επιχειρησιακή εκπαίδευση και ετοιμότητα του προσωπικού, ώστε να δώσουμε την κατάλληλη απάντηση σε περίπτωση ελληνοτουρκικής διένεξης. Οι Ένοπλες Δυνάμεις υπηρετούν τα ζωτικά συμφέροντα της Χώρας και ως εκ τούτου είναι κρίσιμες για την Ύπαρξή της.

Δεν αρκεί να πιστεύουμε ως έθνος στη νομιμότητα των θέσεών μας κατά το Διεθνές Δίκαιο. Πρέπει να μπορούμε και να προστατεύουμε τα εθνικά μας συμφέροντα, όταν το επικαλούμαστε.

Η στρατηγική αποτροπής της χώρας μας τα τελευταία τουλάχιστον 20 χρόνια έχει πληγεί σοβαρά, λόγω και της οικονομικής κρίσης. Υστερούμε στους εξοπλισμούς και στον εκσυγχρονισμό των μέσων για την αντιμετώπιση των νέων μορφών απειλών. Οι Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις καταβάλουν κάθε δυνατή προσπάθεια να είναι λειτουργικές, αποτελεσματικές και να προβάλλουν μία αξιόπιστη ισχύ για την υπεράσπιση των εθνικών μας συμφερόντων.

Τον τελευταίο καιρό, η πολιτική ηγεσία έστω καθυστερημένα, διαβλέποντας τον κίνδυνο, αποφάσισε τον εκσυγχρονισμό των οπλικών συστημάτων και των τριών Όπλων. Καιρός είναι να αρχίσει και η ανάπτυξη της Αμυντικής μας Βιομηχανίας, με στόχο να καλύπτει με ένα ελάχιστο προαποφασισμένο και απαραβίαστο ποσοστό τις ανάγκες των ΕΔ&ΣΑ για τη βιωσιμότητα αμφοτέρων, Ενόπλων Δυνάμεων και Βιομηχανίας. Εκτός εάν ισχύει αυτό που έγγραψε προειδοποιώντας ο Παν. Κονδύλης στο βιβλίο του "Θεωρία του Πολέμου- Ελληνοτουρκικός Πόλεμος": «.... Οι Έλληνες, όπως αντιμετωπίζουμε σήμερα την άμυνά μας, βρισκόμαστε σε συλλογική αναζήτηση της ιστορικής ευθανασίας».

Συνεπώς, είναι η στιγμή να θέσουμε το ακόλουθο βασικό ερώτημα, συμπληρώνοντας στο δεύτερο μέρος του την 'επίμαχη φράση' κάθε φορά και να δίνουμε τις λογικές και στέρεες απαντήσεις!
Δύσκολο ομολογουμένως, αλλά εκτιμώ ότι αυτό θα βοηθήσει σε κάθε περίπτωση να ληφθούν σε υψηλό επίπεδο, οι καλύτερες και ασφαλέστερες αποφάσεις.

Υπάρχει ή Δεν υπάρχει Ελληνικός λόγος, γιατί η Ελλάδα δεν θα πρέπει να ... [στόχος]

...αναπτύξει Βιώσιμη Εθνική Αμυντική Βιομηχανία??

...ενισχύει και Εκσυγχρονίζει τη Στρατιωτική της Ισχύ??

...υιοθετήσει στρατηγική διεκδικήσεων, με όπλα το δίκαιο και την ισχύ???

[σκοπός] Ενώ ..

Πάντοτε επικαλούμαστε σε όλα τα φόρα, ως την μεγαλύτερη ανάγκη, το μεγαλύτερο διακύβευμά μας, την ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΘΩΡΑΚΙΣΗ και ΑΣΦΑΛΕΙΑ της Χώρας!

(Ωστε να μην μετανιώνουμε όταν θα είναι αργά, για κάτι που δεν κάναμε ή έπρεπε να κάνουμε, αφού "δεν έχουμε την πολυτέλεια να ζούμε στην Ολλανδία", όπως πολλές φορές ισχυριζόμαστε!)

Είναι η Τουρκία που έχει χάσει την επαφή με τη "λογική"? Ίσως, αλλά όπως δείχνουν τα πράγματα ... γι' αυτό "επιβραβεύεται" από τους Συμμάχους μας???

ΚΥΠΡΟΣ ◊ Προσάρτηση Κύπρου από τη Βρετανία (1914-1925)

Στις 5 Νοεμβρίου 1914 ανακηρύσσεται η Προσάρτηση της Κύπρου υπό την Βρετανική Κυβέρνηση. Η Κύπρος προσαρτάται από τη Βρετανία, ως αντίδραση για την είσοδο της Τουρκίας στον Α΄ ΠΠ στο πλευρό των Κεντρικών Δυνάμεων (Γερμανίας, Αυστροουγγαρίας, Ιταλίας). Λόγω της εισόδου της Τουρκίας στο πλευρό των Κεντρικών Δυνάμεων, η Βρετανία το 1915 προσφέρει την Κύπρο στην Ελλάδα, προκειμένου να επιτύχει την είσοδο της ουδέτερης Ελλάδας στον Α΄ ΠΠ με το μέρος της Αντάντ. Όμως, η γερμανόφιλη κυβέρνηση Ζαΐμη απορρίπτει τη Βρετανική πρόταση, γιατί πίστευε στη νίκη της Γερμανίας, η οποία θα προσέφερε την Κύπρο στην Ελλάδα. ◊ Κύπρος – Βρετανική Αποικία (1925-1960)

24 Ιουλ. 1923 υπογράφεται η Συνθήκη της Λοζάνης, η Τουρκία παραιτείται των δικαιωμάτων της στην Κύπρο.

«Η Τουρκία δηλοί ότι αναγνωρίζει την προσάρτησιν της Κύπρου ανακηρυχθείσαν υπό της Βρετανικής Κυβερνήσεως την 5ην Νοεμβρίου 1914.» (Άρθρο 20, Συνθήκης Λοζάνης).

Μετά την παραίτηση της Τουρκίας των δικαιωμάτων της, η Κύπρος ανακηρύσσεται Βρετανική αποικία του στέμματος, το 1925. Το αίτημα της Ένωσης αποκλείεται οριστικά από τη Βρετανία. Η βρετανική στάση οφείλονταν στον αναβαθμισμένο ρόλο που προσέδιδε στην Κύπρο το Αγγλικό Επιτελείο Στρατού, ως σημαντικής Ναυτικής και Αεροπορικής Βάσης για τον έλεγχο των πετρελαίων στην περιοχή της Εγγύς και Μέσης Ανατολής. ◊Το Κίνημα του 1931 - Οκτωβριανή εξέγερση

Τα αίτια που οδήγησαν στο λαϊκό ξέσπασμα ήταν η αποικιακή πολιτική που θέλησε να εφαρμόσει ο τότε Βρετανός Κυβερνήτης Ρόναλντ Στορς, η οικονομική εξαθλίωση αγροτών και εργατών εξαιτίας «..της συνεχιζόμενης ανομβρίας, των επιπτώσεων από τη παγκόσμια οικονομική κρίση (1929) και την γενική οικονομική δυσπραγία» και η απογοήτευση των Κυπρίων, όταν διαπιστώθηκε ότι και η εργατική κυβέρνηση της Βρετανίας ταυτίστηκε πλήρως με την πολιτική που ακολουθούσαν οι προηγούμενες συντηρητικές κυβερνήσεις. Αυτό έγινε σαφές μετά την απόρριψη του αιτήματος των Κυπρίων για Ένωση με την Ελλάδα, που υπεβλήθη από την Κυπριακή πρεσβεία στο Λονδίνο το 1929. Από πλευράς Βρετανών «...δίδονταν η υπόσχεση για άμεση συμπαράσταση σε αναπτυξιακά και οικονομικά προβλήματα, αλλά για το πολιτικόν μέλλον της Κύπρου αναφέρονταν ότι το Ενωτικό ζήτημα είχε κλείσει οριστικά και ότι δεν έχει έλθει η εποχή για παροχή συνταγματικού τινός πειράματος αυτοκυβέρνησης». ◊Έναρξη Β' ΠΠ

Λόγω της οικονομικής κρίσης οι περισσότερες χώρες εφάρμοσαν προγράμματα ανακούφισης και η πολιτική τους ζωή πέρασε αναταραχές, εξωθώντας την ιδεολογία στα άκρα. Σε ορισμένα κράτη, οι απελπισμένοι πολίτες στράφηκαν προς δημαγωγούς εθνικιστές, όπως τον Αδόλφο Χίτλερ, με αποτέλεσμα την έναρξη του Β'ΠΠ το 1939. Το τέλος της οικονομικής ταυτίστηκε με το έναυσμα της πολεμικής οικονομίας του Β' ΠΠ. "Επιτήδεια Ουδετερότητα" Τουρκίας: Η Τουρκία με το ξέσπασμα του Β'ΠΠ υπογράφει στις 19 Οκτ. 1939 σύμφωνο συμμαχίας με την Αγγλία-Γαλλία. Μετά όμως την συνθηκολόγηση τα Γαλλίας υπογράφει σύμφωνο μη επίθεσης και φιλίας με την Γερμανία στις 18 Ιουν. 1941.

Τον Απρίλιο 1941, τα Γερμανικά στρατεύματα εισβάλουν στα Βαλκάνια και στην Ελλάδα. Η Αγγλία ζητά από την Άγκυρα να διακόψει τουλάχιστον τις διπλωματικές σχέσεις της με τον Άξονα, ως ένδειξη αλληλεγγύης προς τους Έλληνες. Ο τούρκος ΥΠΕΞ Ρουστού Σαράτσογλου αρνήθηκε να προσχωρήσει η χώρα του στον πόλεμο, στο πλευρό των συμμάχων, απορρίπτοντας ακόμη και μια διπλωματική αποδοκιμασία της επίθεσης κατά της Ελλάδας. Η τακτική να «παιίζει σε δύο ταμπλό» οφείλονταν στην επιδίωξη εξασφάλισης περισσότερων ανταλλαγμάτων. Στις διαπραγματεύσεις και με τις δύο πλευρές οι Τούρκοι απαιτούσαν εδάφη σε, Θράκη, Ελληνικά νησιά Αν. Αιγαίου, Δωδεκάνησα, Κύπρο, ακόμη και το λιμάνι της Θεσσαλονίκης, επίσης σε Κριμαία, Υπερκαυκασία, Συρία, Ιράκ, Αίγυπτο, Λιβύη, Αλβανία.

◊Εκτοτε, η Τουρκία προωθεί με υπομονή και μεθοδικότητα τις βασικές αυτές θέσεις της, έχοντας μέχρι ενός ορισμένου σημείου σήμερα, "αγκιστρώσει" και διασφαλίσει τα συμφέροντά της, σε Κύπρο, Ιράκ, Συρία, Λιβύη, Αλβανία και αλλού, με διμερείς ή/και πολυμερείς διαπραγματεύσεις, στρατηγικές συνεργασίες και συμφωνίες, εκμεταλλεζόμενη ακόμη και την αντίθεση των ΗΠΑ και της Σοβιετικής Ένωσης, σημερινής Ρωσίας.

!!!

ΚΛΙΜΑΚΩΣΗ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΕΙΣΒΟΛΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΣΕ 12+1 ΒΗΜΑΤΑ (1941-1974)

Η Επιτομή της “Coercive Diplomacy” και όχι της “Good Diplomacy”

Τι επιδιώκουν στη Θράκη*;;;

Διαβάστε τη συνέχεια:

[PDF](#)